

[Jimmy Stahr]

ge, at den skal have tilskud, som gør, at scenen kan fungere med den ypperste kunst og således kan tiltrække både de bedste danske og de bedste udenlandske kunstnere med et repertoire, der både tilgodeser traditionen og det nye.

Teatret skal også virke som grosted for kunstnere og være med til at uddanne, ikke mindst når det drejer sig om opera og ballet, hvor Det Kongelige Teater i mange år har været det eneste uddannelsessted og nu stadig er et af de vigtigste uddannelsessteder i Danmark. Derfor ligger der et særligt ansvar på Det Kongelige Teater, og derfor er vi selvfølgelig også indstillet på, at vi skal betale for teatret.

Vi ønsker også, at der hen ad vejen kommer et godt og stort samarbejde i gang mellem teatret og massemedierne i Danmark, således at Det Kongeliges sceners kunst kan komme rundt i enhver krog i Danmark, ligesom vi lægger overordentlig meget vægt på, at der er en betydelig turnévirkning, som kan medvirke til at bringe oplevelser og inspiration ud over hele landet.

Alt det koster penge, men vi er som sagt indstillet på at betale. Men vi ønsker selvfølgelig, at de penge, som vi bevilger, bliver brugt på den bedst mulige måde og med så stor effekt som muligt. I en tid, hvor der spares på mange områder – også områder, hvor folks liv og helbred står på spil – vil særlige øjne selvfølgelig hvile på kunsten og kulturen. Det gør heller ikke noget; kunsten er en vigtig del af vores dagligdag, også selv om ikke alle vil erkende det. Men så skal vi acceptere, at der bevilges penge også til kunst og kultur.

Nu er der jo altid og har altid været – jeg har flere eksempler fra så langt tilbage som 1888 – debat omkring Det Kongelige Teater. Jeg læste om finanslovdebatten i 1888, hvor man var enige om, at Det Kongelige Teater måtte deles, og at man skulle finde en bygning i København, som man kunne leje; op til flere medlemmer af Tinget foreslog dengang, at det blev Dagmarteatret. Så der har altså hele tiden været gang i denne diskussion, og det ser det ud til at det fortsætter med.

Jeg tror egentlig også, at debatten i dag kunne have en mening, hvis det var en velovervejet debat på baggrund af nogle ting, som viste frem til nogle løsninger, men jeg har en fornemmelse af, at det er lidt tilfældigt og mere er udtryk for en regering, der tydeligt er i splid med sig selv,

og så måske en kulturminister, der er blevet lidt overrumplet af den politiske virkelighed og ikke har haft fornuftige og besindige hjælpere i regering og ministerium.

For hvad var det egentlig, der skete? Ja, der skete jo det, at vi for 3 måneder siden vedtog at bevilge 10 mio. kr. ekstra til teatret på finansloven. Det var teatret, der havde et ønske, og så vidt jeg husker, havde man ét forslag på 8 mio. kr., ét på 13 mio. kr. og ét på 23 mio. kr., og jeg kan godt huske, at vi i Socialdemokratiet var lidt fedtede, så vi satte os fast på de 8 mio. kr. Men så slog regeringen ud med hånden og sagde, at teatret skulle have 10 mio. kr.

Derfor virker det selvfølgelig lidt mærkeligt på os, at alt nu pludselig er galt. Alt på teatret er galt: hastemøder med ledelsen, høringer, udtalelser om, at ledelsen ikke vil høre, at man ikke har tillid til administrationen, at overenskomstområdet på teatret er overophedet, og jeg ved ikke hvad. Alting. Det var der overhovedet ikke tale om i januar og februar, da vi diskuterede disse ting.

Så kan man spørge: Hvad er der sket i den tid? Ja, der er åbenbart et notat fra teatret, der er sluppet ud, og det er i virkeligheden derfor, vi står her i dag og diskuterer disse ting.

Jeg synes, at regeringen skulle være parat til at beskytte kunsten og beskytte teatret, og det synes jeg ikke rigtig man har gjort i denne sammenhæng. Jeg synes også, man skulle beskytte de tendenser til forbedringer, der har været de sidste par år, i stedet for at vælte sig i trusler. Og samtidig lover man store ændringer og skriver kronikker om bygning af et helt nyt teater.

Jeg ved ikke rigtig, hvad vi kan få ud af debatten i dag. Tilsyneladende er der ikke så forfærdelig mange nye ting på bedding. Det nye skuespilhus, ja, det var jo altså ikke så nyt endda; det er da klart, at vi også kan diskutere det, men det kan næppe diskuteres i en forespørgselsdebat. Der må nok lidt mere kød på, og der må lægges lidt mere frem.

Jeg kan i hvert fald sige, at Socialdemokratiet ikke på forhånd vil indskibe sig i noget nyt. Men vi vil selvfølgelig til sin tid – hvis regeringen kommer med et forslag – med stor interesse studere det, ligesom vi plejer at gøre. Jeg synes måske også, det er lidt mærkeligt, når regeringen taler om besparelserne, og hvor forfærdeligt det er, at man så pludselig har råd til det nye skuespilhus. Men som sagt: Vi vil ikke stille os i